

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:**Courtney Summers | SADIE**

Copyright © 2018 by Courtney Summers

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03097-6

Kortni Samers | **SEJDI** | 2019.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Saška Stojakov

Lektura / Korektura

Mirjana Milanović / Igor Stanojević

Dizajn korica / Prelom

Tatjana Jović / Sanja Tasić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SAVREMENI YA

Kortni Samers

Sejdi

Prevela Sanja Bošnjak

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2019.

*Mojim bakama Marion Lavale i Lusi Samers,
za nepokolebljivu ljubav i podršku*

DENI GILKRIST:

Predivno vreme u gradu. Sunce sija, na nebu ni oblačka. Pojeo sam izvrstan obrok u Central parku, pileću šavarmu iz *Šavarma* stopa, koju su nam toplo preporučili naši slušaoci nakon prošlonedeljne epizode o najbolje čuvanim njujorškim tajnama. Hvala vam na tome, drugari. Bilo je tako dobro da bih to mogao i da večeram. Slušate njujorški WNRK-a, ja sam Deni Gilkrist, a ovo je emisija *Uvek tamo negde*.

Danas se bavimo nečim novim - nečim važnim. Danas ćemo redovnu epizodu emisije *Uvek tamo negde* zameniti prvom epizodom našeg novog serijala *Devojke*. Ukoliko želite da čujete više, možete da preuzmete svih osam epizoda - tako je, čitavu sezonu! - na našem veb-sajtu. A prilično smo sigurni da ćete želeti da čujete više.

S tvorcem novog serijala i domaćinom, našim dugogodišnjim producentom Vestom Makrejom, u *Devojkama* se istražuje šta se dešava kad strašan zločin otkrije užasnu tajnu. To je priča o porodici, o sestrama i životu u jednoj američkoj varošici. Govori o tome na šta smo sve spremni da bismo zaštitili one koje volimo... i visokoj ceni koju plaćamo kad ne uspemo.

I počinje, kao i mnoge priče, s mrtvom devojkom.

DEVOJKE

EPIZODA 1

[MUZIČKA TEMA IZ „DEVOJAKA“]

VEST MAKREJ:

Dobro došli u Kold Krik u Koloradu. Broj stanovnika: osamsto.

Potražite ga na Guglovim slikama i videćete glavnu ulicu, slabašno srce tog malenog sveta, i otkrićete da je svaka druga kuća prazna ili zamandaljena. Najsrećniji iz Kold Krika - to jest zaposleni - rade u lokalnoj bakalnici, benzinskoj pumpi i nekoliko drugih važnih privatnih firmi na glavnoj ulici. Ostali su morali da potraže bolju priliku u drugom gradu, i za sebe i za svoju decu; najbliža škola je u Parkdejlu, udaljenom četrdeset minuta vožnje. Tamo primaju učenike iz još tri gradića.

Od glavne ulice, Kold Krik se grana u trošne i oronule kućice, kao one iz monopola, za koje više nema mesta na tabli. Odatle se pruža neka vrsta seoske divljine. Magistralni put presecaju zemljani putevi, koji ili ne vode nikuda, ili do ruševnih kuća ili prikolica u još gore stanju. Leti dolazi autobus s hranom sa besplatnim ručkovima za decu, dok ne počne škola, gde su im zajamčena najmanje dva subvencionisana obroka dnevno.

Tu vlada tišina, koja je zapanjujuća ako ste čitavog života živeli u gradu kao ja. Kold Krik okružuju prelepa i neprekidna prostranstva zemlje i nebo koje se pruža unedogled. Zalasci sunca su veličanstveni: blista-vozlatni i narandžasti, ružičasti i ljubičasti, prirodna lepota nenarušena

je odbojnim neboderima. Sama veličina prostora izaziva poniznost, gotovo je božanska. Teško je zamisliti da se tu neko oseća zarobljenim.

Ali većina meštana se oseća upravo tako.

STANOVNICA KOLD KRIKA:

Živite u Kold Kriku samo zato što ste tu rođeni, a ako ste tu rođeni, verovatno nikad nećete otići.

VEST MAKREJ:

To nije sasvim istina. Postoje i uspešne priče, fakultetski obrazovani ljudi, koji su se odselili i pronašli dobro plaćene poslove u dalekim gradovima, ali oni su više izuzetak nego pravilo. U Kold Kriku se živi životom kakvim ne treba da težimo mi rođeni u povlašćenom društvu punom slobodnog izbora.

Ovde svi tako vredno rade da bi izdržavali porodicu i sastavili kraj s krajem da, kad bi gubili vreme na sitne drame, skandale i lična neprijateljstva, kako po mišljenju naše nacije inače izgleda život u malom gradu, ne bi ni preživeli. Ne kažem da nema drame, skandala ili neprijateljstava, ali stanovnici Kold Krika obično ne mogu sebi da priušte da na to obraćaju pažnju.

Dok se *ono* nije dogodilo.

Ljuštura napuštene jednosobne kuće, koja je izgorela u požaru, nalazi se oko pet kilometara van grada, a na prelazu dva veka bila je škola. Krov je propao, a ono što je ostalo od zidova je ugljenisano. Nalazi se pored jabučnjaka koji je polako osvajala okolna priroda: mlado rastinje, novo drveće, divlje cveće.

Ima tu nečeg gotovo romantičnog, nečeg što liči na sklonište od ostatka sveta. Savršeno mesto da se bude sam sa svojim mislima. Barem je tako bilo ranije.

Mej Bet Foster - koju ćete upoznati kako se ova serija bude razvijala - lično me je tamo odvela. Tražio sam da vidim. Ona je debeljuška - sta šezdesetmogodišnjakinja prosede kose. Liči na baku, uključujući i glas, koji je tako prijatno prislan da vas greje iznutra. Mej Bet drži plac s prikolicama za stanovanje *Svetlucava reka* i dugogodišnja je

stanovnica Kold Krika. Kad ona priča, ljudi slušaju i najčešće ono što im kaže prihvataju kao istinu.

MEJ BET FOSTER:

Baš negde... ovde.

Ovde su našli leš.

911 DISPEČER [TELEFON]:

911. Kakav hitan slučaj želite da prijavite?

VEST MAKREJ:

Trećeg oktobra, četrdesetsedmogodišnji Karl Erl pošao je na posao u fabriku u Kofildu. To je na sat vožnje od Kold Krika. Tek što je krenuo, primetio je crni dim kako kvari ranojutarnji horizont.

KARL ERL:

Dan je počeo kao i svaki drugi. Barem mi se tako čini. Mislim da sam ustao, doručkovao i poljubio ženu na izlasku, jer tako radim svakog jutra. Ali iskreno, ne mogu ničeg da se setim pre nego što sam ugledao taj dim, niti svega što se desilo posle toga... dobro.

Voleo bih da mogu to da zaboravim.

KARL ERL [TELEFON]:

Da, zovem se Karl Erl i samo želim da prijavim požar. Postoji jedna napuštena škola pored Milnerovog puta i mislim da gori. Nalazi se na oko pet kilometara od Kold Krika. Vozio sam se pored, primetio vatru i stao sam da pozovem. Izgleda mi prilično loše.

911 DISPEČER [TELEFON]:

U redu, Karle, poslaćemo nekoga.

Ima li ljudi u blizini? Vidite li nekoga kome je potrebna pomoć?

KARL ERL [TELEFON]:

Samo sam ja ovde, rekao bih, ali možda nisam dovoljno blizu... možda bih mogao da se malo približim i vidim...

911 DISPEČER [TELEFON]:

Gospodine... Karle... molim vas, držite se dalje od vatre. Poslušajte me, u redu?

KARL ERL [TELEFON]:

O, da, ne... nisam nameravao da...

KARL ERL:

I uradio sam kako mi je rečeno, iako mi je odjednom došlo da glumim heroja. I dalje nisam siguran šta me je navelo da se zadržim, pošto nisam smeo da izostajem s posla, ali ostao sam dok nisu došli policajci i vatrogasci. Posmatrao sam ih kako rade, dok nisu ugasili plamen, i tada sam primetio... odmah iza škole, video sam... ja sam, uh... ja sam je prvi video.

VEST MAKREJ:

Leš Meti Sadern otkriven je između zapaljene škole i jabučnjaka, taman izvan vidokruga. Njen nestanak prijavljen je tri dana ranije, a pronađena je tu.

Mrtva.

Odlučio sam da jezive pojedinosti o onome što je otkriveno u tom voćnjaku ne budu deo ove emisije. Iako bi vam ubistvo, taj zločin, možda podstaklo zanimanje, ne želimo da nasilje i takva surovost služe bilo kome za zabavu – zato vas molim da nas i ne pitate. Pojedinosti ovog slučaja veoma lako možete da pronađete na internetu. Po mom mišljenju, treba da znate samo dve činjenice.

Prva, uzrok smrti je bila povreda od tupog udarca u glavu.

A drugo je ovo:

MEJ BET FOSTER:

Imala je samo trinaest godina.

KARL ERL:

Više ne spavam dobro otkako se to desilo.

VEST MAKREJ:

Meti je iza sebe ostavila devetnaestogodišnju sestru Sejdi, starateljicu baku Mej Bet i majku Kler; ali Kler već neko vreme nije bila s njima.

Prvi put sam čuo za ubistvo Sadernove na benzinskoj pumpi kod Abernacija, na tridesetak minuta od Kold Krika. Bio sam sa svojom ekipom u istočnim ravnicama i upravo smo završavali intervjuje za epizodu *Uvek*

tamo negde, posvećenu predstavljanju američkih gradića. Znete već, serijal o njihovom propadanju. Želeli smo da nam njihovi stanovnici ispričaju šta su ta mesta izgubila, ne zato što smo mislili da bismo mogli da im vratimo staru slavu, već prosto da biste znali da su postojala. Želeli smo da im damo glas pre nego što potpuno nestanu.

DŽO HALORAN:

Lepa zamisao, u svakom slučaju. Mislim to što je nekome uopšte stalo.

VEST MAKREJ:

To je bio Džo Haloran, stanovnik Abernatija kog smo intervjuisali. Nisam razmišljao o njegovim rečima dok sam stajao iza nekog tipa na benzinskoj pumpi, slušajući ga kako priča prodavcu šta se *tačno* dogodilo maloj Sadernovoj. Ali nisu me grozne pojedinosti podstakle da se zadržim. Ekipa i ja smo dobili ono što smo tražili i spremili smo se da idemo kući. Bilo je užasno, naravno, ali živimo u svetu kom ne manjka jezivih događaja. Ne možete da se zaustavljate zbog svakog.

Godinu dana kasnije, sedeo sam u svojoj kancelariji u Njujorku. Bio je oktobar, godišnjica Metine smrti, zapravo, od trećeg oktobra - i pažnja mi je neprestano lutala od kompjuterskog ekrana do prozora, s kojeg sam video Empajer stejt bilding. Volim svoj posao na WNRK-u i život u gradu, ali možda je neki deo mene - isti onaj koji me je naveo da se bez razmišljanja udaljim od Metine priče prvi put - odavno trebalo protestiti.

I dogodilo se nakon jednog telefonskog poziva.

MEJ BET FOSTER [TELEFON]:

Je li to Vest Makrej?

VEST MAKREJ [TELEFON]:

Jeste. Kako mogu da vam pomognem?

MEJ BET FOSTER [TELEFON]:

Ovde Mej Bet Foster. Džo Haloran mi je rekao da je vama stalo.

VEST MAKREJ:

Nije bilo novih otkrića u slučaju Meti Sadern, niti novih osumnjičenih povezanih sa zločinom. Istraga je odavno zapala u ćorsokak. Ali Mej Bet me nije zato zvala.

MEJ BET FOSTER [TELEFON]:

Treba mi vaša pomoć.

VEST MAKREJ:

Pre tri meseca, sredinom jula, zvali su je iz policijske stanice u Farfildu u Koloradu, iz grada mnogo kilometara udaljenog od Kold Krika. Pronašli su crni ševrolet iz 2007. parkiran kraj puta i u njemu zeleni ranac pun ličnih stvari Metine starije sestre Sejdi Hanter, koja je tog juna nestala. Nije joj bilo ni traga ni glasa. I još je nisu našli. Nakon površne istrage, lokalna policija proglasila je da je pobegla od kuće i, pošto je iscrpla sve moguće raspoložive izvore, Mej Bet Foster obratila se meni. Bio sam joj poslednja nada. Mislila je da bih možda ja mogao da joj vratim Sejdi kući živu. Jer Sejdi je *sigurno* živa, zato što...

MEJ BET FOSTER [TELEFON]:

Neću moći da podnesem ako još jedna devojka umre.

Sejdi

Pronašla sam auto u oglasima.

Nije važno koje marke, ali ako želite jasniju sliku, bio je četvrtast i potpuno crn. Boje koja nestaje kad se nađe pored neke druge. Zadnje sedište dovoljno je veliko za spavanje. Bio je ponuđen u moru žurno ispisanih oglasa, ali ovaj je bio prepun pravopisnih grešaka, koje su odavale posebnu vrstu očajja. Privuklo me je i: *Iznesite ponudu, molim vas*. Vrištao je: *Treba mi novac smesta!* – što znači da je neko u nevolji, ili je gladan, ili krizira. To mi je davalo prednost, i šta sam drugo mogla nego da prihvatim?

Nije mi palo na pamet da susret sa strancem na putu van grada, radi kupovine auta za bilo koju cenu koju sam spremna da platim, možda i nije najbezbednije na svetu, ali samo zato što je ono što sam namerala da uradim čim ga kupim bilo još opasnije od toga.

„Mogla bi da umreš“, izgovorila sam samo da vidim hoće li me težina tih reči jeziku nekako otrezniti.

Nije.

Mogla bih da umrem.

Podigla sam svoj zeleni platneni ranac s poda, prebacila ga preko ramena i prešla palcem preko donje usne. Mej Bet mi je sinoć dala borovnice, a jutros sam ih pojela za doručak. Nisam bila sigurna jesu li mi zaprljale usta, ali ionako sam imala dovoljno poteškoća s prvim utiscima.

Mrežasta vrata prikolice bila su zarđala i škripa se čula svuda unakolo u nedodijji, ali ako vam treba slika toga, zamislite mesto daleko,

daleko manje od bilo kog predgrađa, a onda zamislite mene, još nekoliko nivoa niže na toj lestvici, kako živim u prikolici koju iznajmljujem Mej Bet, od one koja me hrani borovnicama, i to otkad znam za sebe. Živela sam na mestu koje je bilo dobro samo za napuštanje, dovoljno je samo to reći, i nisam se čak ni osvrnula. Nije bilo važno ni da jesam, ali bolje je što nisam.

Uzela sam bicikl i odvezla se iz grada, kratko se zaustavljajući na zelenom mostu preko Vrbove reke, gde sam zurila u vodu i osetila u stomaku vrtoglavo privlačenje njenog divljeg toka. Prekopala sam po rancu, gurajući u stranu odeću, boce s vodom, čips i novčanik, dok nisam našla mobilni telefon zapetljan u zgužvanom donjem vešu. Jeftina plastika; nije imao čak ni ekran na dodir. Bacila sam ga u vodu, a onda ponovo sela na bicikl i izvezla se na Medlerov put, pored magistralnog, da se nađem sa ženom koja je dala oglas. Zvala se Beki, sa *i*. Tako je napisala, „sa *i*“, kao da nisam i sama mogla da vidim u svakom mejlu koji je poslala. Stajala je pored četvrtastog crnog automobila, s jednom rukom na haubi, a drugom na trudničkom stomaku. Iza nje je bio parkiran drugi automobil, malo noviji. Za volanom je sedeo muškarac s rukom izbačenom kroz otvoren prozor i bio je pomalo napet dok me nije ugledao, a onda kao da je sva napetost nestala. Uvredila sam se. Ja jesam opasna!

Ne bi trebalo da potcenjuješ ljude! – poželega sam da mu viknem. *Imam nož!*

Istina. Imala sam skakavac u zadnjem džepu, koji mi je ostao od maminog dečka Kita. Davno. Imao je najlepši glas od svih njenih ljubavnika – tako nežan, gotovo pahuljast – ali nije bio dobar čovek.

„Lera?“, pitala je Beki, zato što sam joj se tako predstavila. To mi je srednje ime. A i lakše se izgovara nego moje pravo ime. Beki me je iznenadila kako je zvučala. Kao nažuljano koleno. Dugogodišnji pušač, mogla sam da se kladim. Klimnula sam glavom, izvadila kovertu punu novčanica iz džepa i pružila joj je. Ukupno osamsto. U redu, odbila je moju početnu ponudu od pet stotina, ali znala sam da sam na kraju sklopila dobar posao. Manje-više platila sam popravke koje su izvršili na karoseriji. Rekla mi je da bi trebalo da izvučem iz njega barem dobrih godinu dana. „Zvučala si mnogo starije u mejlu.“

Slegla sam ramenima i pružila ruku malo jače. *Uzmi novac, Beki, poželega sam da kažem, pre nego što te pitam za šta ti treba.* Jer muškarac

u automobilu zaista je delovao prilično napeto; neuračunljivo. Poznala sam taj pogled. Prepoznala bih ga svuda, na bilo kome. Videla sam ga i u mraku.

Beki je protrljala trudnički stomak i primakla se malo bliže.

„Da li tvoja mama zna da si ovde?“, pitala je, a ja sam samo slegla ramenima, što joj je, izgleda, bilo dovoljno, dok se odjednom nije predomislila. Namrštila se, odmeravajući me od glave do pete. „Ne, ne zna. Zašto bi te pustila da dođeš ovamo sasvim sama da kupiš auto od stranaca?“

To nije bilo pitanje na koje sam mogla da odgovorim odmahivanjem ili klimanjem glave ili sleganjem ramena. Olizala sam usne i pripremila se za borbu. *Imam nož*, poželela sam da kažem onome što je volelo da mi obavije ruke oko glasa.

„Moja mama je m-m-m...“

Što sam više mucala, ona je sve više crvenela, ne znajući kuda da pogleda. Ne u mene, ne u moje oči. Grlo mi se steglo, previše, gušilo me je, i mogla sam da se oslobodim jedino kad bih prestala da pokušavam da povežem slova. Koliko god da sam se trudila, ne bih ih nikad povezala. Govorila sam tačno samo kad sam bila sama.

„... mrtva.“

Mucanje je konačno popustilo.

Udahnula sam.

„Gospode“, kazala je, i to ne zato što ju je rastužilo ono što sam joj rekla, već zbog isprekidanog načina na koji sam to izgovorila. Malo se odmakla, zbog toga što je to sranje zarazno, znate, i da ga je ona dobila, sto posto bi ga prenela i na dete u sebi. „Treba li... mislim, umeš li da voziš?“

Bio je to pristojniji način da me pita jesam li glupa, ali me ništa manje nije naljutio, pošto je potekao od žene koja nije umela da napiše ni reč *molim*. Umesto odgovora, vratila sam kovertu u džep. Meti je nekad govorila da mi je tvrdoglavost, a ne mucanje, bila najgora osobina, ali jedno ne bi postojalo bez drugog. Ipak. Mogla sam da priuštim sebi pretvaranje da nisam spremna da predem preko Bekinog neznanja zbog njenog polovnog automobila. Kratko se nasmejala, postideno. Izgovorila je: „Šta ja to pričam? Naravno da umeš...“ A zatim je dodala, manje uverljivo: „Naravno da umeš.“

„Da“, rekla sam, jer nije se svaka reč koju sam izgovarala cepala na deliće. Pravilno izgovorena reč ju je opustila, prestala je da mi traći vreme,

i pokazala mi da auto i dalje radi, paleći demonstrativno motor. Rekla mi je da je klip prtljažnika polomljen i našalila se da će mi za džabe ostaviti štap koji su koristili da ga podboče.

Mumlala sam *hmm* i *aha* sve dok nismo završile razmenu, a onda sam sela na haubu svog novog automobila i gledala kako se odvoze u rikverc, skrećući levo na magistralni put. Vrtela sam ključ automobila oko prsta dok me je polako obavijala jutarnja vrućina. Bube su me smatrale smetnjom na svojoj teritoriji i gostile se na mojoj svetloj pegavoj koži. Suv i prašnjav miris puta golicao mi je nozdrve, dozivajući onaj deo mene koji je bio spreman da pođe, pa sam sišla s automobila i odgurala bicikl u žbunje, gledajući ga kako neupadljivo pada na stranu.

Mej Bet mi je ponekad davala borovnice, ali takođe je skupljala i istekle tablice, ponosno ih izlažući u šupi iza svoje kuće. Sve različite boje i države, ponekad i strane. Imala je tako mnogo tablica da joj dve neće nedostajati. Registracione nalepnice nabavila sam od stare gospođe Vorner, tri prikolice od moje. Bila je preslaba da vozi i više joj nisu bile potrebne.

Ublatnjavila sam ih, za svaki slučaj, obrisala prljave dlanove o šorts i sela na vozačevo mesto. Sedišta su bila meka i niska, a između nogu su se videle progoretine od cigareta. Ubacila sam ključeve u bravu i motor je zabrujao. Pritisnula sam stopalom gas i automobil je krenuo preko neravnog terena, vozeći istom stazom kojom je otišla i Beki, dok nisam stigla do magistralnog puta, a onda sam krenula u suprotnom smeru.

Olizala sam usne; ukusa borovnica više nije bilo na njima, ali i dalje sam mogla da zamislim njihovu slatkoću dovoljno da mi nedostaju. Mej Bet će biti tako razočarana kad mi pokuca na vrata i shvati da sam otišla, ali ne verujem da će biti iznenađena. Poslednje što mi je rekla, čvrsto mi rukama obuhvativši lice, bilo je: *O čemu god da razmišljaš, odmah to izbaci iz svoje proketo budalaste glave.* Samo što mi to nije bilo u glavi, već u srcu, a ona sama mi je rekla da, ako išta treba da sledim, onda bi to moglo da bude srce.

Iako je bilo u haosu.

DEVOJKE

S-1, E-1

VEST MAKREJ:

Devojke stalno nestaju.

Moj šef Deni Gilkrist mi je već neko vreme obećavao da ću voditi sopstvenu emisiju, i kad sam mu ispričao o pozivu Mej Bet, i o Meti i Sejdi, zatražio je da to istražim. Činilo mu se kao neka sudbina što sam se našao u tom kraju kad je Meti umrla. Ipak, ovo mi je prvo izletelo iz usta:

Devojke stalno nestaju.

Buntovne tinejdžerke, bezobzirne tinejdžerke, tinejdžerke i neizbežna drama. Sejdi je preživela užasan gubitak i zato sam vrlo lako to odbacio. Nju. Želeo sam priču koja mi se činila svežom, novom i uzbudljivom, a zar toga ima u nestanku tinejdžerke?

Takvu priču smo već sto puta čuli.

Deni me je odmah podsetio zašto ja radim za njega, a ne obrnuto.

DENI GILKRIST [TELEFON]:

Duguješ sebi da to malo dublje ispitaš. Nemoj da zaključuješ šta nemaš pre nego što otkriješ šta imaš. Umeš ti to bolje. Idi tamo i vidi šta možeš da saznaš.

VEST MAKREJ:

Otišao sam u Kold Krik iste nedelje.

MEJ BET FOSTER:

To je slomilo Sejdi, mislim, Metino ubistvo. Posle toga više nije bila ista, i s pravom, ali policija nikad nije pronašla čudovište koje joj je to učinilo. To je bila poslednja kap.

VEST MAKREJ:

Je li to i Sejdi rekla?

MEJ BET FOSTER:

Ne, ali nije ni morala. Videlo se na njoj.

VEST MAKREJ [STUDIO]:

Nema pravde za Meti Sadern.

Stanovnici Kold Krika nikako nisu mogli da prihvate da će tako grozan i nasumično izvršen zločin ostati nerešen. Televizija im je pružala osnova za nadu. Na kraju krajeva, u serijama poput *Mesta zločina* hvatali su ubice za nepuni sat, često i s mnogo manje dokaza nego što je otkriveno u tom jabučnjaku.

Detektiv Džordž Alfonso iz Policijske uprave u Abernatiju, koji je vodio istragu, izgledao je kao filmska zvezda na zalasku: metar i osamdeset dva visok crnac u ranim šezdesetim, s kratkom prosedom kosom. Izrazio je nezadovoljstvo zbog nedostatka tragova, ali s obzirom na okolnosti, nije nužno bio i iznenađen što ih je bilo tako malo.

DETEKTIV ALFONSO:

U početku nismo shvatili da imamo posla s ubistvom. Pozvali su nas zbog požara i, nažalost, veći deo mesta zločina bio je narušen u pokušaju vatrogasaca da ga ugase.

VEST MAKREJ:

Pronađeni tragovi DNK nisu bili dovoljno jasni i trebalo je naći poklapanja. Zasad ne postoji krug osumnjičenih u kojem bi ih tražili.

DETEKTIV ALFONSO:

Ispunili smo razmak između Metinog nestanka i smrti najbolje što smo mogli. Čim su nam javili da je nestala, pokrenuli smo sistem za uzbunu. Pretražili smo okolinu i ispitali nekoliko osoba - ljude s kojima je Meti bila u dodiru nekoliko sati pre nestanka. Nisu bili sumnjivi. Imamo jednog jedinog svedoka, koji je rekao da je Meti viđena